

Abstract

Tato práce se zabývá vlivem metafor na interpretaci náboženského prostoru v římském impériu. Práce je rozdělena do čtyř kapitol. V první kapitole je přestaven hlavní argument práce. Práce považuje metafory za důležitou a užitečnou část vědeckého výzkumu. Teoretické zakotvení poskytuje prostorový obrat. První kapitola též vymezuje náboženský prostor.

Tématem druhé kapitoly je metaforické ztotožnění římského impéria s rizikovou společností a světovým systémem. V kapitole je ukázáno, jak tyto metafory ovlivňují badatelské konstrukce náboženského života. Metafora centra a periferie je kritizována za nereálnou reprezentaci imperiální náboženské geopolitiky. Je navršen odlišný strukturální pohled na centrum a periferii v římském náboženství

Třetí kapitola prozkoumává poslední metaforu globalizace aplikovanou na římské impérium. Římské impérium je přirovnáno k síťové společnosti. V rámci této metafory je zkoumána role náboženského prostoru v komunikaci aktérů. Kapitola odhaluje principy a logiku, na kterých byla imperiální síťová komunikační společnost vystavěna. Zkoumán je i imperiální diskurz, jehož sdílené užití umožňovalo komunikovat v imperiální síti a navazovat vztahy. V kapitole jsou představeny významní aktéři a jejich způsoby participace v síťové imperiální společnosti.

Poslední kapitola využívá metafory pouti, turismu a divadla pro popis a analýzu procesů a struktur náboženské mobility. Zatímco metafory pouti a turismu jsou diskutovány v souvislosti s identifikací cestovatelů, metafora divadla odhaluje ty aspekty náboženské mobility a náboženského života obecně, které standardní metafory pouti a turismu nezahrnují. Poslední metafora, metafora muzea, se zaměřuje na percepci, konstrukci a manipulaci paměti. Metafora muzea zkoumá význam historie, paměti, vzpomínek pro různé komunity impéria. Prostřednictvím metafory muzea se práce dotýká otázek identity, hybridity a imperialismu.